

kučnickému řádu zůstala v platnosti, jest nepřipustno i zabavení nároku na vydání vagonu, neboť se to kryje s obstavením. Ježto tedy exekuce měla býti vedena na nárok, který podle platných předpisů z exekuce na základě zdejších exekučních titulů jest vyloučen, měl návrh se zřetelem na ustanovení § 39 čís. 2 ex. ř. býti zamítnut.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Mezinárodní úmluva ze dne 14. října 1890, čís. 186 ř. zák. na rok 1892, na niž se strany i nižší soudy odvolávají, sice již neplatí, ale nová mezinárodní úmluva o přepravě zboží po železnicích podepsaná v Bernu dne 23. října 1924 a nabytější podle § 1 zákona ze dne 14. července 1927, čís. 110 sb. z. a n. vyhlášením ve sbírce zákonů a nařízení ze dne 9. července 1928, čís. 139 sb. z. a n. od 1. října 1928 moci zákona, má v čl. 55 § 3 stejné ustanovení jako čl. 23 poslední odstavec dřívější úmluvy. Z jeho doslovu »Železniční vozidla, jakož i movité předměty všeho druhu železnici náležející a v těchto vozidlech obsažené, mohou býti zabaveny na jiném území než na území státu, ve kterém jest železnice, která jest jejich vlastníci, jen podle rozsudku vynesenoho soudem onoho státu« však plyne, že se vztahuje jen na vozidla a na věci, které jsou vlastnictvím železnice, na vozy cizí, třebaš byly zařaděny do obozu některé železniční správy, nemůže býti pro svou výjimečnou povahu rozšiřováno. Z téhož důvodu nelze exekuci zrušiti ani podle císařského nařízení ze dne 19. září 1886, čís. 144 ř. zák. zachovaného v platnosti čl. VII a čl. VIII čís. 9 uvoz. zák. k exekučnickému řádu, jež ustanovuje, že vozidla cizích železnic nejsou zabavitelná, pokud jest zaručena vzájemnost. Také § 28 ex. ř. obmezuje přípustnost exekučních úkonů jen ohledně předmětů, jež jsou majetkem železnice. Poněvadž v souzeném případě nejde o vůz železnice, nýbrž o vůz soukromý, musilo býti vyhověno návrhu na obnovení usnesení prvního soudu, jímž byl zamítnut návrh na zrušení exekuce, bez ohledu na to, že nelze stěžovateli přisvědčiti, že by zabavení nároku na vydání vozu pro peněžitou pohledávku podle § 325 ex. ř. nemohlo býti posuzováno tak, jako přímé zabavení vozu, a že nelze souhlasiti ani s exekučním soudem, že československá státní železniční správa nebyla jako poddlužník oprávněna navrhnouti zrušení exekuce (§ 39 druhý odstavec ex. ř.).

Čís. 9218.

K nedostatku plné moci jest přihlížeti i v dovolacím řízení. Nepředložil-li právní zástupce žalující strany plnou moc ani v dovolacím řízení, nechav marně uplynouti lhůtu, jež mu byla poskytnuta k dodatečnému předložení plné moci, jest žalobu odmítnouti.

Dal-li dlužník (vlastník nemovitosti) souhlas k postupu knihovní pohledávky již zaplacené, ale dosud nevymazané, nemůže namítati její zánik.

Zákaz § 469 a) obč. zák., nakládati hypotekou, poznamenaný v pozemkové knize při hypotece, platí jen v poměru smluvních stran.

(Rozh. ze dne 27. září 1929, Rv I 1067/28.)

K rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost přihlásil Otto G. pohledávku 61.000 Kč. Několik knihovních věřitelů vneslo proti příkázání pohledávky odpor. Byvše poukázáni na pořad práva, domáhali se knihovní věřitelé na Ottonu G-ovi, by pohledávka žalovaného nedošla uspokojení z nejvyššího podání a by se peníze na ni vypadajícího dostalo žalobcům podle jejich knihovního pořadí. **O b a n i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu ohledně jednoho ze žalobců, firmy M. odmítl, ohledně ostatních žalobců žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Právní zástupce zakročivší za žalující firmu M. neprokázal své zmocnění (§ 30 c. ř. s.) v řízení před prvním a druhým soudem a neučinil tak ani v dovolacím řízení, nechav marně vypršetí lhůtu, jež mu k dodatečnému předložení plné moci podle § 85 c. ř. s. byla poskytnuta. K nedostatku plné moci jest podle § 37 c. ř. s. hleděti z úřadu v každém období rozepře, tedy i v dovolacím řízení. Ana plná moc firmy M. pro právního zástupce za ni zakročivšího nebyla předložena, nebyla tato strana v řízení vůbec zastoupena. Jsou proto rozsudek jakož i celé předchozí řízení podle § 477 čís. 5 c. ř. s. zmatečné, musily býti zrušeny a podle § 478 c. ř. s. bylo vyřknouti odmítnutí žaloby.

Dovolání lze věcně vyřídití jen, pokud se vztahuje k žalobě ostatních žalobců mimo firmu M. V těchto mezích nutno mu však dáti za pravdu. Žalovaný opírá nárok, jemuž žalobci odporují, mimo jiné o postup ze dne 19. února 1926, v němž mu věřitel Osvald H. postoupil spornou pohledávku 61.000 Kč s přísl., knihovně zajištěnou na dlužníkově do exekuce vzaté nemovitosti. Nižší soudy pokládají postup za právně bezúčinný, protože postoupená pohledávka podle stvrzenky ze dne 8. října 1925 již před tím zanikla zaplacením. Právnem napadá dovolání tento právní názor jako mylný (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Není sporu, že pohledávka dosud nebyla z pozemkové knihy vymazána. Podle § 469 obč. zák. nestačí ke zrušení hypoteky o sobě zaplacení dluhu, nýbrž hypotekární statek zůstane zavázán, pokud se dluh nevymaže z veřejných knih. Zákon stanoví tu výjimku z ustanovení §§ 1442 a 1394 obč. zák., že nikdo nemůže druhému více práv odstoupiti než má, a že práva převjímatelova jsou co do postoupené pohledávky táž jako práva převodcova. Skutečně zaniklá, ale knihovně ještě nevymazaná hypoteka zůstává zatím právně platná a účinná, nemůže bez knihovního výmazu zaniknouti a může i nadále býti předmětem smluvního postupu. Ovšem nemůže postupník postoupenou pohledávku na dlužníku vymáhati, nebyl-li v době postupu bezelstný, věda, že postoupená pohledávka již jest zaplácena,

a podle poslední věty § 469 obč. zák. (v doslovu III. novely) může jen vlastník statku po zániku zástavního dluhu převést zástavní právo na novou pohledávku. Jsou tudíž takto možnosti, by věřitel postoupil zaplacené, ale knihovně nevymazané pohledávky, vytýčeny určité meze. Ale na těch nezáleží, dal-li dlužník (vlastník statku) k postupu pohledávky, jako v souzeném případě v postupní listině nahoře uvedeno, souhlas. V takovém případě nemůže dlužník, vlastník, namítati zánik pohledávky. Zaniklá pohledávka postupem provedeným s jeho souhlasem znovu obživla. Nelze ani namítati, že dlužník, vlastník Josef G., v souzeném případě nebyl oprávněn k postupu svoliti, protože se to přičilo jeho závazku v pozemkové knize pod pol. 27 zapsanému, že postoupenou pohledávku po zaplacení dá podle § 469 a) obč. zák. knihovně vymazati. Závazek ten jest účinný jen v poměru k firmě akciový pivovar v A., proti níž jej převzal. V poměru k ostatním knihovním věřitelům a zejména k žalobcům jest úplně bez významu. Zákaz § 469 a) obč. zák. s hypotekou nakládati, je-li onen závazek ve veřejné knize při hypotece poznamenán, platí přes poněkud široké a celkem povšechné znění zákona jen v poměru smluvních stran. Neobstojí ani námitka, že právní jednání, jímž Josef G. k postupu pohledávky svolil a jej vlastně teprve učinil právně účinným, jest odporovatelné podle § 2 odp. zák., neboť námitku v té příčině žalobci nevznesli v řízení před prvním soudem (§§ 482, 513 c. ř. s.), nýbrž vznesli ji jen pro případ, že by šlo o převedení zástavního práva na novou pohledávku podle § 469 obč. zák., nebo, jak praví, o zřízení vlastníkovy hypoteky. O to však podle vlastního jejich názoru nejde. Ostatně žalobci námitku ani v té příčině, v níž ji vznesli, nijak neopodstatnili přednesem skutkových okolností. Mohl-li Osvald H. podle správného právního názoru tuto hájeného spornou pohledávku žalovanému platně postoupiti, nelze zažalovaný nárok uznati odůvodněným.

Čís. 9219.

K právům podle § 43 cis. pat. ze dne 5. července 1853, čís. 130 ř. zák., patří i právo sbíratí dříví z lesa a lámati v něm větve. Lhostejno, že osoba vykonávající toto právo jest povinna a ochotna ke vzájemnému plnění, záležejícímu v určitých službách a pracích při opravě cest, při honech a pod., aniž záleží na tom, zda hlavní věcí jest úmluva o konání těchto služeb a zda propůjčení práva bráti dříví jest úplatou za tyto služby a zda jde o smlouvu zavazující k obapolnému plnění.

(Rozh. ze dne 27. září 1929, Rv I 141/29.)

Žalobci domáhali se proti žalované, by bylo uznáno právem, že žalovaná nepřísluší právo v lese žalobců sbíratí dříví a lámati větve, že žalovaná jest povinna to uznati a zdržeti se v budoucnu jednání, jež by mohlo býti považováno za výkon práva sbíratí dříví nebo lámati větve.